

Minimalbestemmelser. Men det vilde i det hele taget være en overordentlig vanskelig Ting at faa saadanne Minimallønninger for Lodsjerne paa de forskellige Steder. Det vilde vistnok føre til en overmaade stor Bekostning for Statskassen. Ved mange Lodsrier optager jo Lodsningen slet ikke Lodsernes hele Tid. Ved enkelte Lodsrier er der jo det Forhold, at Lodsjen har en privat Virksomhed, og derfra saa vidt muligt har Udfigt over Søen, saaledes at han kan se, om der ikke en Gang imellem skulde komme et enkelt Skib. Det er naturligvis Yderlighederne, jeg her gaar til, men Lodsrierne ere i Virkeligheden af en saa forfælselig Bestaffenhed, at det vil være temmelig vanskeligt at fastsætte Minimallønninger. En anden Ting, som ogsaa for mig er medvirkende til, at jeg udtaler mig imod Ændringen, er, at under saadanne Omstændigheder har naturligvis Finansministeriet en Stemme med, og Finansministeriet vil ikke gaa ind paa det. Dette er altsaa min Stilling over for disse 3 Ændringsforslag: Jeg har altsaa stillet det første, kan tiltræde det andet, men kan derimod ikke anbefale det tredje. — Jeg skal nu tillade mig at fremkomme med nogle Ytringer i Anledning af, hvad der blev fremsat af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgtreds (M. Klausen). Han mente, at det igen snart vilde blive nødvendigt at træffe saadanne Foranstaltninger over for Helsingørs og Dragør Lodsrier, som vi have været nødt til at træffe her i de senere Aar. Ja, det tør jeg ikke benægte; det kan jo være, at Fortjenesten gaar yderligere ned, og at man saa ogsaa maa gaa til ekstraordinære Foranstaltninger, men for mit Vedkommende vil jeg dog foretrække det fremfor at fastsætte Minimallønninger. Det ærede Medlem sagde, at de foreslaaede Minimallønninger ikke vare særdeles høje. Nej, det finder jeg heller ikke lige over for disse to Lodsrier, thi Minimallønningerne ere jo kun meget lidt større, end Lønningerne nu ere ved Dragør Lodsri, med hvilke de omtrent ere stemmende; derimod ere de jo nok en Del højere end ved Helsingørs Lodsri. Jeg siger altsaa slet ikke, at de i og for sig ere overordentlig høje, men det er Princippet med Minimallønninger, som jeg ikke vil gaa ind paa, og det altsaa ogsaa af den Grund, at der slet ikke er noget Haab om at faa det gennemført. Naar det ærede Medlem siger, at jeg havde sammenstillet Lodsjerne med næringsdrivende Borgere, saa er det dog ikke ganske det, jeg sagde. Jeg udtalte, at man kunde ikke kalde dem for Bestillingsmænd, men maatte snarere kalde dem næringsdrivende Borgere, som havde en Ret til at ud-

føre en vis Gerning, og som derfor ogsaa vare underkastede Statens Tilsyn. Det var omtrent det, jeg sagde. Om de i øvrigt noget mere eller noget mindre ere næringsdrivende Borgere, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa; det synes jeg ikke har noget særdeles at betyde her. Det var en ganske mærkelig Motivering, som det ærede Medlem gav for mit Ændringsforslag, nemlig, at det kun skulde være til Gavn for Lodsinspektørerne. Han sagde, at det var jo til Gavn for Lodsinspektørerne, thi det vilde være dem, det vilde vinde derved. Altsaa under Forudsætning af, at der kom et Aar, der gav akkurat samme Indtægt, som 1896 har givet, saa vilde de vinde, ja, jeg kan ikke huske, hvad det ærede Medlem sagde, men det var en 250 Kr. Ja, men akkurat det samme er jo Tilfældet for alle de andre Lodsri! Ogsaa de vilde vinde. Fastlodsjerne paa ældst Gage vilde vinde 160 Kr., og de andre nedad ville ogsaa vinde. Ekstralodsjerne, som det kniber mest for, vilde dog vinde 80 Kr. Jeg synes herefter, at det var rimeligere at tilskrive mig den Bevæggrund, som er den virkelige, nemlig den, at jeg vil søge at gavne alle ved Lodsriet, fremfor den, at jeg kun vil gavne Lodsinspektørerne. Det ærede Medlem spurgte dernæst, med Hensyn til Lodsjernes Kollektjeneste, om de, som nu vare befrieede for den Tjeneste, nu skulde til den igen. Jeg har i den Henseende allerede udtalt lige over for Dragør Lodsri, at det er ikke min Mening, at nogle af dem, der have været ved Kollektjenesten, men ere slupne fri derfor, skulle til den igen. Men tager det bestandig af ved Lodsriet, saa forbeholder jeg mig naturligvis med Hensyn til de ny tiltrædende Lodsri min Mening om, hvorvidt man ved dette Arbejde bør holde sig alene til de yngre, eller hvor højt man maatte gaa op, eller om man maatte endog ved lejet Hjælp kunde udføre det og derved bevirke, at alle Lodsjerne bleve fri for det. Der er endelig stillet et Spørgsmaal til mig om Lodslovens § 52, hvor det bestemmes, at om saadanne Spørgsmaal som dette skulle Lodsjerne høres. Med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at Lodsjerne ere spurgt. Jeg har spurgt dem det første Aar, om de tiltraadte Lovforslaget, som det var, og dertil svarede der ja, og det andet Aar foreslog de selv i Lodsriet i Helsingør at afstøde nogle flere. Det, der i den senere Tid har gjort dem mindre tilbøjelige til saa stærkt at fremsætte Ønske om en større Afgang, er Haabet om, at de skulde naa Minimallønningen. Naar Minimallønningen først er falden bort, saa turde det nok hælde, at deres Anskuelse om en saadan Medsættelse i Antallet igen vil stikke. Altsaa, jeg har